

A portrait of Mikko Kuustonen, a middle-aged man with dark hair and a beard, wearing a grey cable-knit sweater and blue jeans. He is sitting and looking directly at the camera with a serious expression. The background is dark and out of focus.

JOHNNY
Kniga

MIKKO KUUSTONEN

OMAELÄMÄKERTA

OMAELÄMÄKERTA

MIKKO KUUSTONEN

OMAEELÄMÄKERTA

JOHNNY
Kniga
HELSINKI

© Mikko Kuustonen ja Johnny Kniga 2022
Kuvallitteiden kuvat Mikko Kuustosen kotialbumista
ellei toisin mainita.

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
ISBN: 978-951-0-47502-7

Painettu EU:ssa

Sisällys

INTRO – 9

1. LUKU: VINO SIELU – 11

Faust, Fennia ja Figarol – 15

Gotham City – 19

Kuluneet magneetit – 22

Happosilmä ja Manolito – 25

Kasettivallankumous – 30

Universumi hajoaa – 33

Profeetta ja Bobo – 39

Pimeän puolelta – 47

2. LUKU: HURMOS – 49

Isyyden lyhyt oppimäärä – 63

Irtiotto – 72

Alastomat artistit – 80

Täydellinen virhe – 93

3. LUKU: VAPAUDEN KAIHO – 95

Shangri-La ja Satumaa – 98

Nousukiito ja Dorothy – 108

Autuas hulluus – 113

Surun tuttu – 119

Armoa Emilia – 133

4. LUKU: KUOLEMANTANSSI – 135

Maailman paino – 147

Hopeahipin lähtö – 154

Hidas käännös – 160

Noidankehä – 167

5. LUKU: VARJOT – 169

Sivutuotteiden helmet – 177

Ystäväkirja – 187

Sekatyömies – 203

Tiennäyttäjät – 210

Laitapuolen tarinat – 213

Hoilaa hoilaa – 219

6. LUKU: JUOKSUHIEKKAA – 221

Kohti reunaa – 230

Karhupuisto – 238

Mun täytyy jäädä tässä pois – 245

7. LUKU: SUORUUS – 247

Klaani – 255

Tilat – 261

Pysyn tässä – 269

8. LUKU: SYVÄ SININEN – 271

Avaruusmies – 280

Turkoosi taivas – 286

Ikigai ja ETS – 293

Kipuni – 313

9. LUKU: VERIVELJET – 315

Vapaa vyöhyke – 319

Maailmansota ja mankeli – 323

Vimma – 327

EPILOGI: NOMADI – 329

Tuonpuoleinen – 341

Kiitokset ja musiikin tekijätiedot – 343, Mikko Kuustosen
julkaisut ja tv-tuotannot – 345, Henkilöhakemisto – 361

*En ole se, mitä minulle tapahtui.
Olen se, mitä valitsen olevani.*

PSYKIATRI CARL GUSTAV JUNG (1875–1961)

INTRO

Syvyysmittarini hälyttää. Olen ylittänyt sovitun turvarajan, ja päälläni on 43 metriä kirkasta, suolaista vettä. Tiedän, että minun pitäisi kääntyä takaisin ja uida sukellusparini luo, mutta veressäni on tyypeä, joka sumentaa mielen. Vaimennan piippauksen ja etenen jylhälle kallionkielekkeelle. Leijun reunan yllä. Aika pysähtyy. Kaikki pysähtyy.

Allani on kilometri syvää sinistä. Tunnen veden paineen ja kuulen hengitykseni. Ajattelen olevani elämäni kauneimmassa kohdassa. Syvällä huipulla. Mieleni on samaan aikaan kirkas ja utuinen. Avaruus alapuolellani houkuttelee päästämään irti kaikesta ja laskeutumaan kohti tuntematonta. Katoaminen olisi yhden huokaisun päässä.

Jälleen se iskee. Sama risteyspiste yhä uudelleen. Jokin toistuva kauneuden, kuoleman, kivun ja tyyneyden solmu, josta en saa selvää.

En leiki kuolemalla, mutta pysyttelen elossa sitä vasten. Hakeudun kohtiin, joissa harmaa kohina lakkaa ja merkitykset vahvistuvat. Elämä tiivistyy todemmaksi. Nyt se puristaa

miljoonien litrojen voimalla yksinäistä sukeltajaa, ja jokainen hengitys ratkaisee.

Kaiken keskellä kuulen äänen, jota en tunnista. En tiedä, kantautuuko se alapuolellani sykkivästä pimeästä vai pääni sisäلتä. Kaiku, joka tuntuu vain vahvistavan hiljaisuutta. Mieleni tyhjiöön palaavat hitaasti ihmiset, laulut ja tahto jatkaa matkaa.

Haluaisin kirjoittaa kaiken niin kuin se on.

Ja rivien väliin pienen ilmestyskirjan.

1. LUKU

VINO SIELU

*Tuulikaapin ikkunassa on valkoinen valoverho. Katselen kankaan kuvioita ja kuuntelen vanhaa kaivosmiestä ah-
taassa eteisessä. Pyydän häntä ottamaan seinäkaapin kol-
mannelta hyllyltä sinisiä ja keltaisia särkylääkkeitä, sillä en
itse yllä. Hän kaivaa haalareidensa taskusta viiden markan
setelin. Asetan sen harmaan metallisen kassalippaan kolik-
kolaatikon alle. Ojennan vaihtorahat. Mies kiittää ja poistuu.*

Olen tuulikaappipoika ja pulverikauppias.

Synnyin maaliskuun neljäntenä päivänä vuonna 1960. Samana vuonna Leonid Brežnev ja John F. Kennedy nousivat presidenteiksi, Mannerheimin ratsastajapatsas paljastettiin, Kekkonen täytti 60 vuotta ja ensimmäinen ehkäisytabletti tuli myyntiin. Muu maailma oli kuitenkin tuona pakkaspäivänä kaukana Leppävirran sairaalan synnytys-
salista, sillä tilanne oli totinen.

Äitini Aili oli synnyttänyt jo kuusi lasta, ja edellisestä ker-
rasta oli kymmenen vuotta. Kaksi tytärtä ja kolme poikaa

oli elossa, mutta yksi veljistäni oli syntynyt kuolleena. Riskit olivat ilmeiset ja äiti liian iäkäs lisääntymään.

Kaikki sujui lopulta hyvin. Isäni Olavi haettiin kotoaan Vesuviukselle, kaivoskylän lämpökeskukselle, jossa oli seinään pultattu lankapuhelin. Kotona sellaista ei ollut. Saatuaan tiedon kuopuksen syntymästä ja siitä, että Aili selvisi hengissä, isä asetti Työmies-savukkeen puiseen holkkiin ja sytytti.

Ensimmäinen kotini oli kaivosyhtiön rakentama puinen pienkerrostalo Kiskola. Outokumpu Oy oli rakentanut kokonaisen kylän uuden Kotalahden kaivoksen ympärille, ja talomme sai nimensä Aijalan kaivokselta Kiskosta muuttaneiden perheiden mukaan. Sieltä olivat Oravikoskelle tulleet myös minun vanhempani.

Oravikosken teollisuustaajama syntyi Euroopan syvimmän nikkelikaivoksen myötä Viitostien varteen, Kuopion ja Varkauden puoliväliin. Kaikki oli uutta: kodit, koulu, yleinen sauna, urheilukenttä ja uimaranta.

Uutta oli myös se Baabelin heimokattaus, jonka eri puolilta Suomea tulleet ihmiset Oravikoskelle muodostivat. Opin tunnistamaan murteita ja heimopersonia jo ennen kuin ymmärsin asetelman kummallisuuden. Kaikki tuntui olevan samaan aikaan liikkeessä ja asettumassa. Ihmisten juuret olivat muualla ja uusi maailma vieras. Savon murretta taajamassa kuuli yllättävän harvoin; vahvoina kaikuivat Varsinais-Suomen nuotit sekä sekoitus pohjalais- ja hämäläismurteita.

Keskellä kylää oli kaksi matalaa parakkimaista rakennusta, joita kutsuttiin poikamiestaloiksi. Niissä asui perheettömiä mainareita ja komennusmiehiä tilapäismajoituksessa.

Monikulttuurisuus saapui Oravikoskelle, kun poikamiestalon asettui eräänä kesänä tansanialainen kaivosalan stipendiaatti. Seurasin ihaillen, kuinka muukalainen päihitti paikalliset pingiksessä.

Korkea kaivostorni edusti turvaa ja tulevaisuutta. Se merkitsi kilometrin syvyyteen kaivetun kuilun ja maan alla luikertelevat tunneliverkostot. Isäni työskenteli kaivoksella suurimmaksi osaksi maan pinnalla, ja lapsen silmin katsottuna hän tuntui osaavan kaiken. Metallia taipui ja puu totteli. Isän erikoisalaa olivat valtaviin lastauskoneiden renkaat ja kuljetushihnat, joita oli jatkuvasti paikattava.

Kylällä oli kolmen eri keskusliikkeen kaupat: K-kauppa, Talousosuuskauppa ja Työnvoima. Puodit olivat omissa taloissaan vierekkäin, ja vastapäisessä rakennuksessa sijaitsivat kemikalioliike sekä posti. Kaivoksen ruokalassa toimi iltaisin Railin baari. Tarjolla oli keskiolutta, tarinoita ja musiikkia jukebokseista. Myöhemmin kylään nousivat myös seurakuntakeskus, nuorisotalo ja kaksiratainen keilahalli, jossa tienasin ensimmäiset lanttini nostamalla keiloja ja palauttamalla pallon.

Saimme lopulta kotiimme puhelimenkin. Puhelinnumeronni oli 505.

Äitini piti asuntonne eteisessä kaivoskylän lääkekaappia, joka oli aina auki. Postimerkin kokoisessa kotiapteekissa seisoi jatkuvasti joku, ja koska äitini puhui paljon, asiakkaat viipyivät. Kasvoin tuossa tuulikaapissa, ja aloin myydä lääkkeitä opittuani puhumaan.

Äiti oli lempeä tulisielu. Lyhyt ja voimakas nainen, joka tuntui huomaavan kaiken, vaikka näyttikin olevan omissa maailmoissaan. Muistan hänet pelaamassa keittiönpöydän ääressä pasianssia Gold Dollar -savuke sormiensä välissä.

Äidin vasemman silmän alaluomi oli aina kostea, ja hän kuivasi sitä nenäliinalla kevyesti painaen. Toistuva ele sai hänet näyttämään liikuttuneelta, vaikka kyse oli kyynelkanavan häiriöstä.

Pitkään äiti ei pysynyt aloillaan, sillä koti ja asiakkaat täytyi hoitaa. Hän painotti kiivaasti, kuinka ihmisiä tuli kohdella. Piti katsoa silmiin ja tervehtiä. Koska kotiapteekissamme kävi paljon asiakkaita ja he olivat varsin erilaisia keskenään, tulin oppineeksi elämää suuremman läksyn: ihmiset kannattaa aina kohdata, eikä ketään saa ohittaa.

Kaivosyhtiöt olivat aiemmin jakaneet maan alla työskenteleville mainareille päänsärkypulvereita, joita kaivattiin räjäytyksissä syntyneen häkäongelman vuoksi. Vaikka välineet ja panostamisen menetelmät olivat muuttuneet turvallisemmiksi, pulverit jäivät käyttöön. Riippuvuuteen ei kiinnitetty huomiota, ja me diileriperheenä näimme aitiopaikalta, kuinka kauppa kukoisti.

Moni käytti legendaarista Hota, jonka värikkäässä pakkauksessa oli kuvattuna Pohjois-Amerikan alkuperäiskansan edustaja sulkapäähineessään ja mystinen valkoinen kukka. Mainoslauseessa luvattiin, että Hota rauhoittaa hermot ja poistaa tuskan. Vahvin suosio oli kuitenkin puotimme omistajan Leppävirran apteekin nimikkopulvereilla. Näitä saunottiin lapuiksi, sillä pulverit olivat paketin sisällä litteissä annospusseissa. Siniset laput olivat vahvempia ja keltaiset miedompia.

Hain kirkonkylältä lähetettyjä pulveripaketteja linja-autolta, ja kuskasin niitä myöhemmin koulumatkoillani. Olin tarkkailija, joten tiesin, ketkä tarvitsivat sinisiä ja ketkä keltaisia lappuja.

Pulveria tarjoiltiin kohdatessa kuin pastillia. Oikeaoppinen kysymys kuului: ”Lojjautatko?” Paperinen pussi taiteltiin kouruksi ja pulveri kumottiin suuhun. Vettä ei tarvittu, vaan karvasta jauhetta pyöriteltiin suussa kuin purukumia. Railin baarissa annos huuhdeltiin alas pilsnerillä.

Minulla on edelleen tallessa sekä lappuja että pussillinen Hotaa pahan päivän varalle.

Faust, Fennia ja Figarol

Kylä oli suunniteltu niin, että Kallaveden rantaan asutettiin kaivosyhtiön johtoporras. Alue oli erillään muusta yhteisöstä, ja sitä kutsuttiin Herrojen harjuksi. Herrojen harju päättyi kauniiseen niemenkärkeen, jossa kaivoksen johtaja asui. Kaikki oravikoskelaiset olivat toki tekemisissä keskenään ja käyttivät yhteisiä palveluja, mutta jokainen myös tiesi paikkansa.

Monet ystäväistäni asuivat harjulla, ja muistan hämmästellesseni heidän avaria kotejaan ja kaunista elämänpiiriään. En kokenut omassa kodissani puutetta mistään, mutta ymmärsin vähitellen, että olimme työläisperhe, jonka talous oli toisinaan tiukoilla. Perheellämme ei ollut koskaan autoa, ei liioin pesukonetta eikä muitakaan kodinkoneita. Emme tehneet ikinä yhteistä ulkomaanmatkaa, enkä muista meidän sellaisesta edes haaveilleen. Äitini ei käynyt koko elämänsä aikana ulkomailla.

Mustavalkoisen television hankkiminen oli kulutusjuhlamme kliimaksi, ja se avasi portin toiseen maailmaan. Televisiossa olivat Peyton Place, Tarzan ja Batman. Ja Vietnamin sota. Mainoksissa myytiin Figarol-pastilleja, Patras

Muscatel -viiniä, James-farkkuja sekä teetä ja sympatiaa. Kaikki tuntuivat tupakoivan. Koko ajan.

Työmies-savukkeet vaihtuivat jossain vaiheessa Fen-
niaan, ja muistan isän hahmotelleen keittiönpöydän ääressä
rasian takakanteen lumilingon mallin. Filttereitä ei tunnet-
tu, mutta puuholkki löytyi jokaisesta savukepakkauksesta.
Pakkauksen avaamisen jälkeen se löytyi isäni oikean korvan
takaa. Erityisen kirkkaasti muistan holkin ja mustan bas-
kerin yhdistelmän. Jostain syystä isäni kutsui päähinettään
Faustiksi.

Kun savuke oli poltettu loppuun, tapahtui tumpin pois-
taminen holkista pienellä näyttävällä eleellä. Isä muodosti
kämmenestään kupin, jossa piti holkkia peukalon ja etusor-
men välissä. Sitten hän löi kätensä äänekkäästi yhteen, ja
tupakan natsa lensi paineella ulos. Sain kokeilla rituaalia
itsekin, mutta käteeni olivat siihen liian pienet.

Kirjat olivat kotimme ylpeys. Niitä tilattiin kiertäviltä kaup-
piailta osamaksulla: *Otavan iso tietosanakirja*, *Maat ja kansat*,
Eläinten maailma, *Välskärin kertomuksia*, *Toisen maailman-
sodan historia* ja *Oma maa*. Kiertäviltä kauppiailta ostettiin
myös ne huonekalut, joita isä ei tehnyt itse. Hänen kellari-
verstaassaan syntyivät kirjahyllyt, pöydät, sängyt, lipastot,
valaisimet ja harjateräksestä hitsatut kyntteliköt, joita mi-
kään luonnonilmiö ei saanut heilahtamaan. Työkalutkin olivat
suurelta osin omaa tuotantoa. Joissakin välineissä komeili
tosin polttomerkitty OKKO-tunnus, joka kertoi niiden kuulu-
van Outokumpu Oy:n Kotalahden kaivokselle. Isä sanoi näi-
den olevan pitkäaikaislainassa. Löytyvät edelleen pakistani.

Pitkinä lapsuusvuosina elämäni täyttyi pihaleikeistä ja pallopeleistä ikätoverieni kanssa, yleisen uimarannan väreileivistä päivistä ja lumisten talvien hehkusta. Muutamassa vuosikymmenessä välimuisti tuhoaa harmaat päivät ja epä määräiset vuodenaajat.

Kaikkea rytmitti kaivostornin pilli, joka kutsui väen aamulla töihin, ilmoitti lounastunnista ja vapautti illaksi. Työmiehet vaelsivat kylän reiteillä haalareissa, joiden selkiin oli painettu Outokumpu Oy:n tunnus. Kellertävässä logossa suurikokoinen naaraan merkki oli reunustettu kirjaimilla OK. Tälle symboliikalle olen jälkeinpäin hymyillyt, sillä 1960-luvun kaivoskylä ei varsinaisesti näyttäytynyt feminismin työssijana. Ihmisoikeudet oli ulkoistettu Metalliliitolle.

Maan uumenissa työskenneltiin kolmessa vuorossa, joten kaivos oli aina toiminnassa. Mainarit pakkautuivat kolisevaan hissiin ja sukelsivat pimeään kuiluun. Leveällä nahkavyöllä roikkui painava akku, joka antoi virtaa kypärän otsalamppuun. Palatessaan nämä kivipölyn kuorruttamat työmiehet menivät suoraan kaivoksen saunatupaan peseytyäkseen ennen kotiinlähtöään.

Ammattilypeys oli arvossaan. Lapsuuteni merkittävimmäksi kulttuuritapahtumaksi muodostui porauskilpailu, jossa eri kaivoksilta saapuneet mainarit ottivat mittaa toisistaan kairaamalla mahdollisimman nopeasti reiän betonipalkin läpi. Kansanjuhlaa varten oli rakennettu paitsi palkkirivistö myös suuri katsomo, joten omissa mielikuvisani tapahtuma vastasi olympialaisia.

Opin kunnioittamaan työn tekemistä, käten taitoja ja omin avuin selviytymistä. Isä opetti minut hitsaamaan kupari-

putken palasista valaisimen ja sorvaamaan itse valmistetuilla työvälineillä puisia kynttilänjalkoja joululahjoiksi.

Työnsä ääressä isä tuntui olevan levollinen, ja halusin nähdä hänet sellaisena. Koin kunniatehtäväksi viedä isälle mustaa kahvia villasukkaan verhotussa lasipullossa, kun hän jäi kaivokselle ylitöihin. Äiti ojensi mukaan kaksi palaa ruisleipää, jotka kääri voipaperiin. Kotona tuoksuivat pulla ja tupakka.

Näistä vuosista psykoterapeutini ovat aina olleet erityisen kiinnostuneita. Perustuksen, turvallisuuden ja tasapainon rakennusvuosista. Pelon, epävarmuuden ja huojuvuuden synnyinsijoista. Olen yhä uudelleen palauttanut mieleeni tunnelmia ja yksityiskohtia ja etsinyt merkityksiä.

Kameraa perheessämme ei ollut, joten konkreettiset kuvat lapsuudestani rajoittuvat muutamiin totisiin otoksiin. Niistä rakkaimmassa poseeraan isäni tekemän punaisen polkuauton vierellä. Toisessa olen veljeni kanssa ongella, ja kolmannessa esittelen puoliksi tyhjentynttä keltaista ilmapalloa. Mieleni kuvissa muistan ystävät, metsäpolut ja kellarien käytävät. Ja mäkihyppääjälelun, pienen ukkelin, jolla oli metalliset sukset. Tein sankarille Keski-Euroopan mäkiiviikot takapihallemme ja valaisin rinteet kynttilöillä.

Muistan myös uimakoppien kostean tuoksun ja lämmitteilypaikan yleisen saunan lasitiili-ikkunoiden matalilla ikkunalaudoilla. Auringossa kuumentuneet ikkunalaudan pellit sihahtivat märkien uimahousujen alla.

Harrastin ajan tavan mukaan rekisterinumeroiden keräilyä. Istuin Viitostien penkereellä ja kirjoitin pieneen sinikantiseen vihkoon ohijavien autojen rekisteritunnukset. Liikennettä oli vähän, joten ehdin hyvin huomioida jokaisen

auton, enkä koskaan fuskannut tässä kisassa, jota kävin yhdessä kavereideni kanssa. Rekisterinumeron ensimmäinen kirjain kertoi tuolloin ajoneuvon kotiläänin, ja arvostimme erityisesti kaukaa tulleita ajokkeja. Oman kokoelmani helmi oli Ahvenanmaalle rekisteröity Volvo Amazon.

Köyhyys ei lannistanut mutta väritti muutamia arkisia hetkiä. Saatoin tuntea häpeää äidin tekemien vaatteiden tai isän korjaamien suksien vuoksi. Ihailin kyllä molempien näppäryyttä, mutta se nostatti toisinaan liikaa kommentteja, että sukset oli koottu liittämällä pirstaloituneita järvisiä lampisiin peltipaikoilla. Muistan myös nolon tilanteen, kun ystäväni oli saanut uuden jalkapallon ja valehtelin saaneeni samanlaisen. Minua vaadittiin todistamaan sanani. Ryntäsin kotiin piirtämään pallon ruskealle pahville, ja näytin sitä ikkunas-
ta. Kerroin, etten saa tuoda palloa ulos, joten muiden täytyy tyytyä nopeaan vilahdukseen. Päädyin naurunalaiseksi.

Purukumipaketeista keräsin filmitähtien kuvia, vaikka en elokuviin päässytäkään. Rakensin Hollywoodin pudotuspelin, jossa idoli-
en potretit laitettiin liukumäkeen ja katsottiin, kuka pääsee pisimmälle. Gina Lollobrigida voitti.

Gotham City

Muistan lapsuuteni irrallisina ja oudosti valottuneina välähdyksinä. Rakeisina dioina, jotka piirtyvät hetkeksi verkkokalvolle epätodellisin värisävyin. Ikään kuin materiaali olisi lojunut kymmeniä vuosia unohdettuna kostealla vintillä. Ja niinhän se onkin.

Joistakin hetkistä tavoitan tunnelman, ja yritän kahlata takaisin muistaakseni tarkemmin.

Polkuautoni äärellä olin ylpeä ja kiitollinen. Muistan myös, että minun toivottiin olevan kiitollisempi kuin ymmärsin olla. Sodan loppumisesta oli vain viisitoista vuotta, mutta minä synnyin rauhan aikaan enkä kantanut sielussani väkivallan tai pelon taakkaa.

Onnellisin olin haaveillessani. Taidan olla vieläkin. En ole ikinä ymmärtänyt, mistä tämä mielikuvitusmaailmojen lahja on peräisin, mutta muistan haaveilleeni aina. Nukahdin lapsena samaan kaukaisten maisemien ja loputtomien mahdollisuuksien riippumattoon, johon huomaan pakenevani myös nyt ikääntyvänä pikkupoikana. Haaveilen seikkailuista, viidakkopoluista, vedenalaisista labyrinteista, piilopaikoista autioilla saarilla. Aikuisen haaveisiin on tarttunut kerros konkretiaa: polut voivat olla Lammassaareissa tai Borneossa, sukellukset Indonesiassa tai Yrjönkadun uimahallissa ja pakopaikka Mäntyharjulla. Haaveilun ydin ei ole karttapisteissä vaan vapaudessa.

Vapaus on ainoa asia, jota kohti olen pyrkinyt määrätietoisesti läpi elämäni.

Kylällä oli yhteinen kylätalo Pilleshovi, jossa erilaiset harrastuskerhot kokoontuivat. Liityin koulupoikana kaivosmiesten shakkikerhoon, ja koin suurta riemua pärjätessäni aikuisille. Äitini kutoi mattoja, ja minä autoin leikkaamalla kudetta. Toisinaan teimme keinokuituisia nukkamattoja solmimalla kuteita valmiiseen verkkoon. Niiden neonvärit olivat kylän ainoita viitteitä hippikauden noususta. Maitopusseista teimme mustavalkoisia muovimattoja, joiden puoliintumisaika on pidempi kuin uraanilla.

**Tämä ei ole paljastuskirja vaan
paljas kirja. Tarina yhdestä hyvästä
rikkinäisestä elämästä, josta en
osaisi kertoa ilman lauluja.**

Mikko Kuustonen kasvoi kaivoskylässä ja tuli tunnetuksi muusikkona, ihmisoikeusaktivistina sekä mediapersoonana. Nuoruusvuodet tiukan uskonnollisessa yhteisössä antoivat lähtölaukauksen muusikon uralle mutta jättivät myös lähtemättömät arvet nuoreen mieheen.

Soolouran käynnistyttyä tuoretta perheenisää vietiin keikalta toiselle, ja kiivas tahti repi perheen arkea. YK:n hyvän tahdon lähettiläänä ja television suosikkiohjelmien juontajana Kuustonen tuli koko kansan tuntemaksi lämminhenkiseksi ja hymyileväksi mediakasvoksi.

Vahvasti emotionaalinen omaelämäkerta on matka

***Mukana
albumillinen
uusia lauluja.***

Mikko Kuustosen sielunmaisemaan ja kokemuksiin. Mitä käännteissä tapahtui, mitä elämä on opettanut, ja kuka on Mikko Kuustonen rooliensa ulkopuolella?

*Ihmiseksi eläminen on lopulta yksinkertaisempaa kuin
luulemme, ja se on mielestäni loistava elämän tarkoitus.*

